

N:o 290.

Af Herr A. A. Berger: Om ändring af hvad 4 § i 1866 års reglemente för Riksgälds-kontoret stadgar, rörande tiden för afsättande af annuiteten för 1858 års fonderade statslån.

För alla de utländska lån, som hittills blifvit för Svenska Statsverkets räkning upptagna, finnes i Riksgälds-kontorets reglemente stadgadt, "dels att den för lånens amortering erforderliga annuitet skall från Riksgälds-kontoret utgå, dels ock att sagda annuitet bör till en särskild redovisad liquidations- och amortissementsfond ingå, så att ränteliqiderna vid därför bestämda terminer ovilkorligen må yarda fullgjorda och lånets återbetalning i föreskrifven ordning verkställd."

Jag lemnar derhän om någon egentlig nytta vunnits med dessa annuiteters öfverflyttande till en särskild liquidations- och amortissementsfond eller om mera trygghet och säkerhet för lånens återbetalning derigenom vunnits, eller om icke liqviden lika säkert, men på ett mera enkelt och redigt sätt, kunnat ske utan en dylik särskild redovisad fond — och då det sålunda en gång blifvit stadgadt, att medlen först skola afsättas till dessa amortissementsfonder, kan derom nu icke vara mera att säga. Hvad som dock med visshet kan påstås är att någon föreskrift ingalunda funnits derom att till dessa amortissementsfonder borde afsättas större belopp än som verkligen erfordrades för lånens amortering i föreskrifven ordning, lika litet som afsigten kunnat vara att i dessa fonder ackumulera stora summor, som för de årliga ränte- och amorteringsliqiderna funnos obehöfliga. Under en tid då Staten snart sagdt årligen för fortsättningen af sina jernvägsbyggnader är i behof af nya lån, synes det ock vara mindre lämpligt att till dessa amortissementsfonder aflemna större summor än som erfordras, helst dessa öfverskottsmedel i sin ordning måste utlånas och göras fruktbarande och icke få af Riksgälds-kontoret för dess behof disponeras. Man ökar härigenom onödigtvis Riksgälds-kontorets lånebehof för hvarje år.

Det är egentligen 1858 års fonderade statslån, som dessa mina anmärkningar gälla.

Utom det stadgande, att annuiteten för detta lån R:dr R:mt 1,166,666 $\frac{2}{3}$ årligen bör af Riksgälds-kontorets medel afsättas, finnes i § 4 af 1866 års reglemente, hvilken paragraf ännu är gällande, föreskrifvet att denna annuitet skall "vid hvarje

års början" af Riksgälds-kontorets medel utgå, och detta oaktadt halfva beloppet häraf först erfordras den 15 derpåföljande Juni och andra hälften den 15 December, och sålunda respektive $5\frac{1}{2}$ och $11\frac{1}{2}$ månader sednare, för obligationernas och räntekuponernes inlösen.

Genom denna allt för tidiga inbetalning går Riksgälds-kontoret i mistning af en ränta, som efter beräkning å 5 procent per anno uppgår till ett belopp af R:dr 41,319: 44 öre årligen.

Också har till följd häraf amortissemensfonden för detta lån redan vuxit upp till den anseliga summa af omkring 946,000 R:dr eller närmare en million R:dr och den skall nog framdeles växa mer än behöfligt är genom blott räntan på detta kapital äfven om någon ränta på annuitetens förtidiga afsättande ej vidare för framtiden kommer den till godo.

Något stadgande i lånekontraktet finnes icke eller derom, att annuiteten för detta lån skall i början af året afsättas; utan borde väl densamma, i likhet med hvad som sker för de öfriga lånen, få afsättas vid de tider då den för liquidernas fullgörande finnes behöflig. Jag får därför vördsamt förslå,

att orden "*vid hvarje års början*" måtte komma att uteslutas ur den paragraf af Riksgälds-kontorets reglemente, som för 1858 års lån hädanefter blifver af Riksdagen beslutad.

Stockholm den 26 Januari 1869.

A. A. Berger.
